

gældende Handelsmænd ikke i synderlig Grad paa, lige saa lidt som Husejerne i sin Tid ved Valget i København reagerede paa, at Venstre gjorde sig til et udpræget Husejersparti. Det hjalp lige godt ikke paa Valgdagen, lige saa lidt som det hidtil synes at ville hjælpe, at man vil mobilisere den mindre Handelsstand mod Told. Og det er jo ud fra den simple Betragtning, at den paa-gældende Detailhandler saa nogenlunde blæser det et Stykke, om han skal give 3—4—5 Kr., eventuelt 10—20 Kr. mere i Told om Aaret, naar han ved, at der hermed bliver Mulighed for, at hans Kunderkreds faar større Købevne. Ud fra den ganske overordentlig simple og ligetil Betragtning bryder Detailhandlerne sig aldeles ikke om denne Oprulning af, at Varerne fordyres, for det, han vil have, er et købedygtigt Publikum.

Ud fra den Betragtning, at der ikke er stor Sandsynlighed for at mobilisere Detailhandlerne, der jo er de mange, har man altsaa mobiliseret Grosserer-Societetet, og over dets Udtalelser er man saa overmaade glad. Naa, der er jo ingen Grund til at tage Glæden fra dem, der har den; der kan være nok at være ked af endda. Men jeg tror ikke, at man skal bygge alt for meget paa Glæden over, at Importørerne ikke just er umiddelbart interesserede i, at Importen bliver vanskeliggjort. Det er jo et menneskeligt forstaaeligt Synspunkt, som jeg ikke synes, der er Grund til at gøre alt for store Ophævelser over. Og at Importørerne indenfor Grosserer-Societetet i dette Forhold har spillet en ganske overordentlig stor Rolle, derom nærer jeg ikke fjerneste Tvivl.

Altsaa, der er gjort — jeg tør ikke sige, at det er gjort af Regeringen —, men der er gjort af rette vedkommende, hvad gøres kunde, dels med en passende Erklæring fra Landbruget, dels med en passende Erklæring fra Grosserer-Societetet for at indprente, at vi skal være meget, meget varssomme med Told. Men deroverfor er det, at Socialdemokraternes Ændringsforslag staar, visende, at dette Parti ikke under alle Forhold er bange for den. Dette er jo den politiske Situation, vi staar i i Dag.

Jeg er for saa vidt ked af, at jeg ikke kan fortælle Enden paa Historien, men det varer jo ikke saa længe, før den kommer. (Jonson: Lad os bare faa den). Ja, jeg kan desværre ikke, ellers skulde jeg gerne gøre det. Men jeg tør nok antyde, at man imødeser Enden paa Historien med en vis Interesse, og for saa vidt Enden paa Historien for mange

Læseres Vedkommende er det skønneste — jeg lægger ikke megen Vægt paa det —, men for saa vidt Enden paa Historien for mange Læsere er det mere afgørende, vil jeg gerne sige til Venstre, at endnu er der jo Tid, endnu er der Mulighed for, at Enden kan blive lys og lykkelig for Regeringen. Men vi er snart paa den allersidste Tid. Om der saa vil ske noget, hvis Venstre finder det opportunt ikke at ville noget, eller om der alligevel ingenting sker, fordi de Kræfter, som eventuelt kunde samarbejde under andre Situationer, ikke kan finde hinanden under den givne, derom skal jeg ikke spaa.

Men jeg tør paastaa, at vi fra vor Side i Henseende til at faa Erhvervskrisen løst aldrig har gjort os overdrevne Forventninger om, at Venstre i Kraft af den Livsopfattelse, det nu en Gang har med Hensyn til, hvorledes Told rettelig kan anvendes, vilde gaa saare vidt. Derpaa har vi aldrig troet, men vi har haabet paa — og til Trods for, at jeg erkender, at Kendsgerningerne hidtil ikke har underbygget dette Haab saa særdeles godt — haaber vi vedblivende paa, at man i den allersidste Time vil forstaa, at skal der blive Mulighed for et nogenlunde fast parlamentarisk Grundlag for en Regering i den nærmeste Fremtid, saa er det nødvendigt, at man finder Veje frem til at hjælpe i den Erhvervskrise, vi er inde i. Om de Veje saa skal gaa gennem Told, eller om der kan findes andre Veje, er jo en Sag for sig. Vi tror ikke, det kan gøres uden Told. Kan det gøres udenom Tolden, maa det jo være Regeringens Sag at vise, at dette kan gøres. Fornuftigvis er Hovedsagen for os at faa de paagældende Erhvervshjulp, hvorimod det jo er saa langt, langt mindre værdifuldt, om det sker efter det ene eller det andet Princip.

Men altsaa, jeg henstiller til Regeringen, at den nu snart viser, at den dog forstaa, at det, vi ønsker og vil, det ønsker og vil vi med al den Alvor, der ligger bag de ca. 300 000 Stemmer, som vi fik ved Valget i December 1926.

**Rode:** Den vedtagne Finanslov indeholder en Række Beslutninger, vi ikke har kunnet billige. Den er derfor ikke Udtryk for vor Politik. Men deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Stauning: En Finanslov skal Landet have, og en Finanslov skal Regeringen have, hvad enten det bliver denne Regering eller en anden, som kommer til at administrere den; og derfor tilraader jeg mine Meningsfæller at stemme